

WILBUR SMITH

& Mark Chadbourn

KIO KAN

ŘEKA BOHŮ

NOVÉ KRÁLOVSTVÍ

edice
KLOKAN

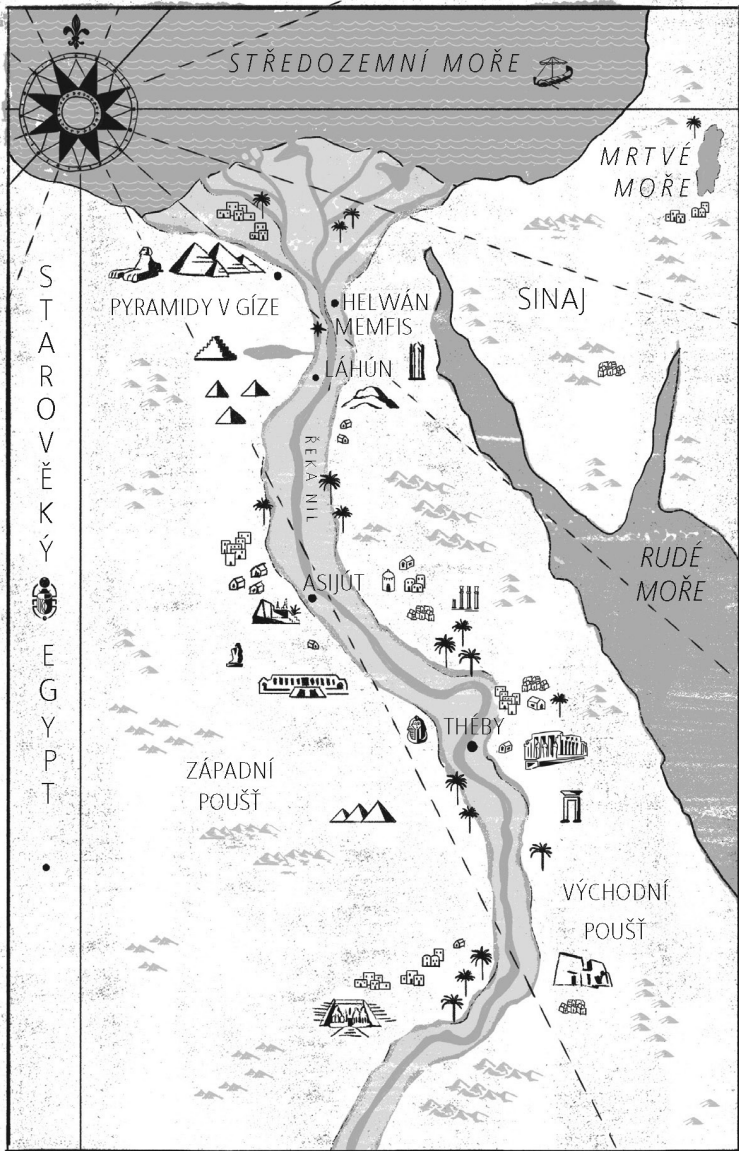
Text copyright © Orion Mintaka 2021
Translation © Dalibor Míček, 2022
Originally published in the English language
as THE NEW KINGDOM in the UK by ZAFFRE,
an imprint of Bonnier Books UK limited.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE NEW KINGDOM
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
80-81 Wimpole St, London W1G 9RE
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-747-3

*Věnováno Mokhiniso.
Uzdravila jsi mé srdce a dala mi sílu armády.
Děkuji ti, že mi pomáháš
stát se nejlepším spisovatelem,
jakým mohu být.*

Vážení čtenáři,

jedním z největších překvapení mé spisovatelské dráhy byl úspěch *Řeky bohů* a navazujících románů, které vytvořily staroegyptskou sérii: *Řeka bohů II*, *Čaroděj*, *Vnitřní oko*, *Bůh pouště* a *Faraon*. Když nakladatel poprvé vyjádřil zájem pracovat se mnou a mými spoluautory na dalším vyprávění dosud neodhalených Taitových příhod, jejich přání a nadšený zájem veřejnosti, jenž následoval, mě vyburcovaly k opětovné návštěvě starověkého Egypta. Znovu jsem přečetl všechny romány série a narazil jsem na jistou mezeru – a ihned jsem ve své představitosti spatřil, co Taitu čeká. Mezera se nacházela mezi romány *Řeka bohů* a *Čaroděj*, v prostoru, který již vyplnily příběhy *Bůh pouště* a *Faraon*. Zaradoval jsem se, že mohu opět prožívat nějaký čas po Taitově boku. Mnozí tvrdí, že tvoří mé alter ego (ale to je pouze mezi mnou a Taitou).

Egypt mě vždy fascinoval jako křižovatka kontinentů, základ dějin civilizace – všechno se stalo právě tam. Invaze Hyksósů přinesla zmatek a chaos, což umožnilo mé fantazii vyplnit mezery onoho divokého období.

Jedním z mnoha potěšení komunikace s fanoušky je možnost odpovídat na otázky, které mi kladou na sociálních sítích. Chtějí se dozvědět mnohem víc o světě *Řeky bohů*. Když jsem egyptskou sérii dočetl, uvědomil jsem si, že

jsem se ve všech šesti románech natolik soustředil na Taitovo osobní vyprávění a na jeho usilovnou snahu zachránit obě království, že jsem prakticky pominul vedlejší postavu, která by si zasloužila vlastní jeviště a mohla by nabídnout poněkud jiný úhel pohledu na toto mimořádné období.

Snad si vzpomenete na Huiho, mladého banditu, jenž se stane nejlepším faraonovým vozatajem a vycvičí armádu, která znovu dobude egyptský trůn proti Huiho vlastním lidem. Jeho příběh běží paralelně se světem *Řeky bohů* a já věřím, že vás uspokojí i Taitova role, byť jen velmi okrajová. Je to příběh pomsty, kdy Hui intrikuje proti vlastnímu bratru Qenovi. Mějte oči otevřené, aby vám neunikla jiná moje oblíbená postava z *Řeky bohů*. Staří i noví čtenáři zde najdou střípky pokladu, s jejichž osudy se mohou ztotožnit. Doufám, že vás nová série zaujme stejně jako mě, když jsem vytvářel její zápletky a spolupracoval na jejich psaní.

Váš
Wilbur Smith

S ledování pozornými zraky bohů šplhali dva mladíci na vysoký kopec. Na jeho temeni se před nimi otevřela pustá zvlněná krajina osvětlená stříbřitým měsíčním svitem a rozrytá stíny. Od východu vanul čerstvý vítr, který voněl žírnou vegetací bující na obou březích Nilu.

Oba mladí muži byli dlouholetí přátelé. Hui, odvážnější z dvojice, měl na sobě jen krátkou sukénku, v podstatě bederní roušku utaženou v pase, a vystavoval na odiv silné, svalnaté končetiny. V Láhúnu, domově, který za soumraku pokradmu opustili, ho mnozí dosud považovali za dítě. Hui v duchu žehral na své mladistvé rysy vyzářující nevinnost – tváře boubelaté jako jablíčka, na čele a v koutcích úst se nerýsovala jediná vráska. Dítě! Vždyť už mu bylo sedmnáct! Nakrčil nos. Však již brzy těm pomlouvačům ukáže, jak hluboce se mýlili.

„Vidíš to?“ vyjekl Kyky roztřeseně.

Jeho přezdívka znamenala v překladu „opička“, neboť právě toto zvíře připomínal pažemi protaženými až téměř ke kolenům a drobným obličejem s velkýma tmavýma očima.

Hui si přitiskl prst ke rtům. Příkrčil se, natáhl krk a zadíval se k obloze poseté hvězdami. Ano, bohové se neustále dívají, jak ví každý hlupák. Až se pod tíhou těch třpytivých očí zachvěl.

Ležel před ním velkolepý osud, pokud ovšem mu ho ty všemocné síly dopřejí, a dnes v noci učiní první krok na cestě k nehynoucí slávě.

Znovu se ozval tajemný štěkot, který již slyšeli, když stoupali k vrcholu kopce, leč tentokrát hlasitější. Huimu se rozbušilo srdce.

Rozhlédl se po rozeklaných skaliscích, mezi nimiž se vinula stará kupecká stezka, a po zvlněných písečných dunách na západě. Zamžoural k východu a rozeznal nezřetelný třpyt veliké řeky, na jejíž hladině se odrážely blikající hvězdičky.

A znovu zazněl ten nadpozemský štěkot, jakoby přímo za jeho zády. Hui polekaně vyskočil.

„Co to bylo?“ zaúpěl Kyky a s vytřeštěnýma očima se přitiskl k Huimu.

Hui se nuceně zasmál v naději, že svého společníka uklidní. „Neboj se, kamaráde.“

„Vytáhlš nás na tohle osamělé místo daleko od bezpečí domova a teď mi říkáš, abych se nebál?“ drkotal Kyky. „Starci na lavicích u zdí domů povídají, že tyhle kopce jsou prokleté. Procházejí se tu démoni.“

Hui potlačil ostrou výtku, protože Kyky ukázal roztřeseným prstem na siluetu, která se vynořila za skaliskem. Z hlavy tajemné bytosti trčely dva rohy a přeměřovala si je chladně lesklýma očima. A znovu se ozval truchlivý štěkot.

Kyky schoval tvář do dlaní a zavzlykal: „Ach, Hui, přivedl jsi nás do zkázy.“

Hui ztuhl. Zůstane neochvějně stát a neustoupí, i když se mu podlamují kolena, protože tak to dělají velcí vůdcové.

Silueta se dál vztyčovala, až ji měsíc plně ozářil a Hui vydechl úlevou. Ty rohy, co trčely z hlavy, byly ve skutečnosti dlouhé zašpičatělé uši nad úzkým kočičím obličejem a mandlovýma očima – hleděl na pouštní kočku. Viděl ji teprve podruhé v životě, ale už slyšel, že nesyčí a nepředou, ale štěkají jako psi.

Pleskl se dlaněmi do stehů a rozesmál se, pak se shýbl pro kámen a mrštil jím po šelmě, aby ji zahnal.

„Jsme vystrašení jak staré báby,“ poznamenal s úsměvem.

„A divíš se?“

„Tato noc je jako stvořená pro velké věci...“

„Spíš pro blázný, které postihne zasloužený trest.“ Kyky zlostně kopl do písku. „Nejspíš nám tu podříznou krk a nechají nás jako hostinu supům.“

Proti tomu chyběly Huimu argumenty, ale obrátil se k příteli s povzbuzujícím výrazem v obličeji.

„Až se vrátíme s darem bohů, budeš zpívat jinou písničku.“

„*Jestli* se vrátíme.“

„Odvahu, Opičko!“ Hui objal kamaráda kolem ramenou. „Napln své srdce bojovým zárem! Tato noc ti změni život.“ Když viděl, jak Kyky krabatí čelo, spěšně dodal: „Samozřejmě k lepšímu. Holky budou před tebou padat na kolena a žadonit, aby sis je vzal. Velcí kluci, kteří tě tak dlouho trápili, se ti budou uctivě klanět. Budeš králem mezi muži. Nenechej si tento okamžik ničím zkalit.“

Kyky zakroutil hlavou. „Je to moc nebezpečné. Měli bychom se vrátit.“

Hui se zasmál, aby zamaskoval frustraci. Čekalo jej ještě mnoho přesvědčování.

„A přijít tak o neskutečně cennou odměnu?“ Vylezl na nedaleký balvan a ukázal ke hvězdám. „Celou oblohu zakryl planoucí oheň, tak to říkal ten starý pouštní tulák. A tam, kde narazil na zem, se písek změnil ve sklo a uprostřed širokého kráteru se objevil černý kámen. Pouštní tulák pojmenoval ten kámen Ka. Ale není jako obyčejné kameny Ka, které se dávají do hrobek, kdepak. Tento Ka je naplněn božskou esencí. Tulák mi řekl, že má kouzelnou moc. Podle některých dává člověku schopnost létat jako pták, když odříká správné modlitby. Jiní o něm tvrdí, že dokáže přivolat duchy, kterým bylo odepřeno místo v podsvětí...“

„To jsou akorát povídačky.“ Kyky netrpělivě přecházel sem a tam. „A proč ten pouštní tulák nevyužil tu kouzla pro sebe? Protože mu kámen ukradli. Vykroutili mu ho ze ztuhlých prstů, když všichni, kdo šli za ním, byli pobiti.“ Kyky

zvedl paže k nebi. „Ukradli mu ho tuhýci! Nejkrvežiznivější banditi v celém Egyptě. A ty teď chceš ten kámen ukrást jim. To je přece šílené! Ach, proč jenom jsem tě poslechl?“

Hui se odvrátil a předstíral, že mezi nahromaděnými kameny a prachem hledá stezku. Kyky byl po dlouhé cestě unavený a podrážděný, leč v jeho slovech se skrývalo hodně pravdy. Hui nemohl popřít, že sám bojuje se zlou předtuchou, jež se mu třepetala v hrudi jako polapený ptáček. Přes veškerou hranou odvahu si až příliš dobře uvědomoval rizika spojená s výpravou. Okrást zloděje je jedna věc, ale vkrást se do tábora tuhýků a ukořistit jim nejcennější vlastnictví... Inu, Kyky měl po jednu pravdu. Je to šílenství.

Zachovej klid, nabádal se v duchu. Jsi odvážný.

Znovu zvedl zrak k obloze a pátral mezi souhvězdími, až našel čtyři Hórovy syny – tam, přesně jak mu je otec ukazoval, když byl Hui ještě malý. Jeho průvodci. Jeho osud. Hned se cítil líp.

Vzpomínal na bílé zdi Láhúnu, kde potkal osamělého pouštního tuláka, jenž žebral o kousek chleba, aby naplnil prázdný žaludek. Zahalený v černém rouchu a s šátkem na hlavě, obličej ošlehaný větrem a spálený sluncem stejně jako pustiny, jimiž tihle *habiru* putují. Výměnou za okoralou kůrku vyprávěl Huimu o kameni Ka a o přepadení karavany. Hui jen kulil oči, když mu došlo, jaké možnosti před ním tulákovo vyprávění otevírá. Samozřejmě to nemuselo nic znamenat, tyhle kočovné kmeny milují pohádky. Ale pokud by to byla pravda, bohové mu teď nabízeli šanci zmocnit se něčeho většího, než o čem kdy snil – pro sebe, pro svého otce a rodinu, pro Láhún.

Neodvážil se o svém štěstí mluvit veřejně. Khawy, jeho otec, by ho zahnal do jeho pokoje – nebezpečí hrozící při takové výpravě bylo příliš veliké. Bandité zanechali krvavé stopy po celém Egyptě. Ale pak si představil ležení tuhýků skryté v kopcích, ležení plné dívek určených k prodeji do otroctví a stanů přetékajících kořistí z loupeživých nájezdů

po obou březích Nilu jižně od Dáhšúru. Bandité budou bezpochyby opilí po bouřlivé oslavě úspěšného přepadu a sebestjistí, že se jim nemůže nic stát, neboť jim požehnali bohové. Budou vyspávat opilost a ve své otupělosti si určitě nevšimnou dvou krys, které cupitají mezi stany, aby je připravily o nejcennější kořist.

Hui seskočil z balvanu. „Bázlivé srdce nikdy nezíská nic velikého. Ale jestli se chceš vrátit, nebudu ti v tom bránit.“

Kyky se zadíval na pustou, opuštěnou krajinu.

„Sám?“

„Nebo mě můžeš následovat ke skvělému osudu. Jen si to představ – dar samotných bohů. Jaký věhlas získá ten, kdo jej přinese do Láhúnu? Mám to doslova před očima! Na takového hrdinu – nebo hrdiny – dopadne i světlo vznešenosti samotného faraona.“

Kyky nerozhodně sklopil hlavu. „Já jsem se svým osudem spokojený. Hrdina zní mým uším jako nebezpečný titul. Ne. Pověz mi ještě jednou, co získáme tím, že nasazujeme vlastní hrdlo. A ať je to něco, co si můžu vlastníma rukama ohmatat.“

„Bohatství přesahující nejdivočejší sny. Něco požehnaného a tak vzácného, že po tom budou bažit velcí a mocní mužové celého světa. Zaplatí cokoliv, aby to získali. Právě proto se toho pokladu zmocnili pouštní tuláci. Proto jim ho tuhýci ukradli. Chop se příležitosti, Kyky, a budou z nás ti nejbohatší a nejuctívanější obyvatelé Láhúnu. Už nebudeš muset po ničem toužit. Na celém světě neexistuje cennější kořist.“

Než si však mohl Kyky vybrat, ozvalo se křoupání blížících se kroků. Hui vytasil ze záhybů bederní roušky krátký nůž. Netušil, jak zbraň použít k sebeobraně, dosud nikdy s nikým nebojoval. Modlil se, aby odraz měsíčního svitu na měděné čepeli zafungoval jako dostatečný odstrašující prostředek.

Kyky roztřeseně zakňoural.

Z temnoty se vynořila postava a Hui s úlevným zachvěním poznal Qena.

„Bratře!“ zvolal. „Snažíš se nás dva k smrti vyděsit?“

„Tiše!“ odsekl Qen.

Když se před nimi nově příchozí zastavil, Hui viděl, že starší bratr těká očima rozšířenýma strachem a nejčastěji zalétá pohledem na stezku, která vedla k nedalekému ležení banditů.

„Co je?“ zeptal se Hui.

Qen mu sevřel paži. „Musíme se vrátit.“

„Jdou sem tuhýci? Dozvěděli se o našem plánu? Vyku-chají nás a zanechají supům?“ blekotal Kyky v panice.

„Pojďte se mnou.“ Qen se otočil na patě a v předklonu se rozběhl přes kameny.

Hui cítil, jak mu zlá předtucha stále pevněji svírá vnitřností. Qen byl vyšší než on, hubený jako jehla a propadlé tváře mu dodávaly vzhled člověka, jenž se už řadu dní pořádně nenajedl. Ale když se zazubil, obličej se mu rozzářil a vyzařovala z něj radost. Měli stejného otce, ale každého porodila jiná matka. Nejprve si Khawy vzal – zejména z politických důvodů – Qenovu matku Isetnofret, která mu porodila i dceru jménem Ipwet. Hui ji velmi miloval. Potom se však Khawy zamiloval do Kiyi, Huiho matky, která při porodu zemřela. To vysvětlovalo, proč bratři vypadali tak rozdílně. Lišili se však i povahou. Qen byl tvrdý jako balvany, které trčely ze svahu, na němž se právě nacházeli, a když po něčem toužil, šel bezohledně za svým cílem. A v jeho na první pohled křehké postavě se skrývala neobyčejná fyzická síla. Když byli mnohem menší, Hui na vlastní oči viděl, jak bratr seřezal dva starší chlapce, kteří je šikanovali. Jednomu mladíkovi opakovaně mlátil hlavou o zeď domku jejich otce, až mu zlomil nos, vyrazil dobrou polovinu zubů a ze rtů udělal krvavou kaši. A rozhodně mu nechyběla odvaha. Jestliže ho teď něco znepokojovalo, nemohl nad tím jen tak mávnout rukou.

Hui a Kyky tedy vyrazili za Qenem a všichni tři běželi bok po boku, jak to dělávali od dětství. Těm dvěma Hui věřil

víc než komu jinému, pouze jim byl ochoten se svěřit se svým velkým dobrodružstvím. Za celý život nestrávili snad ani jeden den odděleně. Kdysi dávno pobíhali uličkami Horního města a proháněli bičíkem káču nebo se hádali u kuželek. Dnes se z nich málem stali zloději a hrdinové. Bylo jen správné, že dnešního večera šli do akce všichni tři společně.

Qen vpředu zpomalil a zastavil se na počátku stezky, která vedla vyschlou strouhou mezi dvěma vysokými skalisky, pak se zadíval vzhůru.

Hui sledoval směr jeho pohledu. Na pozadí hvězdnaté oblohy se rýsovalo šest postav, které jako by plavaly nad zemí a třepotaly se ve větru, jenž bičoval vrcholky skalisek.

Hui zprvu nechápal, co vlastně vidí, zato Kyky znovu napjatě zasténal a vytřeštil oči. Jeho rty se pohybovaly v němém modlitbě a pak v hrůze odvrátil hlavu.

Hui se nenápadně přiblížil těsně k bratrovi a oba mlčky zírali k hřebeni kopce.

Na laně napjatém mezi dvěma skalami viselo šest mrtvol. Na měkkém mase tváří již hodovali luňáci a káňata, dočista oklované lícní kosti a čelisti se v měsíčním svitu bělavě leskly, nažloutlé zuby se šklebily v odporne grimase. Ale největší hrůzou hochy naplnily prázdné oční důlky, hluboké a černé jako jámy *Duatu*, Říše mrtvých.

Kyky se svezl na kolena a horečně si mnul ruce.

„Ťuhýci nemají nejmenší úctu k duším svých obětí,“ zašeptal Qen.

Díval se do temných očních důlků nejbližšího mučedníka.

„Varování,“ opáčil Hui.

Sdělení bylo jasné: vetřelce nečeká nic než smrt.

K pomrkávajícím souhvězdím spirálovitě stoupaly zlaté jiskry. Noční vítr sice posledním zuřivým poryvem uhasil táborový oheň a sfoukl nesmělé plamínky, ale v závějích šedého popela zazářily žhavé uhlíky. V jejich matném, mi-

hotavém světle se rýsoval shluk vysokých, hranatých stanů. Mezi nimi zazněl pláč jedné ze zajatých dívek, který však stejně rychle zase umlkl.

Tábor ůhýků podřimoval pod lampou měsíce v úplňku.

Huimu vnikl do obličeje zatoulaný obláček kouře a vehnal mu slzy do očí. Na jazyku přímo cítil nasládlý odér ovčího trusu a slámy, jejichž směs zde sloužila jako palivo. Jak dlouho už leží na břiše na plochem skalisku a pozoruje ležení banditů, zatímco Kyky a Qen vedle něj se sotva odvažují dýchat? Připadalo mu to jako celá věčnost. Ale právě teď zřejmě nastala nejhodnější chvíle, přestože je bolela natlučená žebra a kolena a lokty měli rozedrané a samou krev, když se plazili po skalnatém povrchu jako zmije, aby je v měsíčním svitu nikdo nezahlédl.

Egypt kdysi býval nejmocnější říše na světě. Takhle to Hui slyšel od svého otce, guvernéra provincie, když promlouval ke shromážděným hodnostářům. Nyní však byl ze všech stran obklíčen šakaly a dobří lidé žili ve stálém strachu. Jejich panovník neměl dědice ani sílu udržet veliký dům Egypta pohromadě. Z chaosu pak povstal falešný faraon a činil si nárok na území při dolním toku Nilu, kde dominovali jeho vojáci. Na západě vládli Libyjci spolu s pouštními tuláky *habiru*, samí lumpové a hrdlořezové. Nebyli to Egypťané, ale cizinci, nepatřili k této zemi a nikdy nebudou. A na východě zkoušely pevnost a odhodlání egyptských obránců krvavé hordy barbarských Hyksosů. Hui už mockrát slyšel děsivé líčení krutosti těchto hrozných válečníků a modlil se, aby se nikdy s žádným nesetkal.

Ale jak poslouchal svého otce, vypadalo to, že největší strach vzbuzují ůhýci.

Tyto lupičské bandy, každá vedená vlastním náčelníkem, terorizovaly celé povodí Nilu. Bandité útočili za denního světla, dokonce i uvnitř městských hradeb, a zabili každého muže, ženu či dítě, kteří se jim postavili do cesty. Beztrestně si vzali, čeho se jim zachtělo, a zmizeli v divočině, aby

naplánovali další nájezd. Khawy bědoval nad slabostí královských úředníků, kteří nedokázali nic, aby pohnali ťuhýky před soud.

„Ťuhýci se staví proti samotnému státu a nikdo se jim neodvážá odporovat,“ šeptal tehdy Khawy. „Neznají soucit ani slitování. Ti zabijáci by podřízli krk vlastní matce, kdyby v tom viděli zisk.“

A teď tu Hui ležel v temnotě a troufal si vyzvat ťuhýky na souboj. Kyky měl asi pravdu, když jeho nápad označil za šílený. Ale představa bohatství, jež mu padne do rukou, až se vrátí s kamenem Ka – obrovský palác, který by mohl vlastnit, větší než otcův dům, armáda otroků, úrodná pole, obdiv... Takový život stojí za jakékoliv riziko.

Jeden stan byl větší než ostatní. Stál blízko ohně, aby se jeho obyvatelé mohli za nočních hlídek ohřát. V stříbřitém měsíčním svitu vypadal šedivě, ale Hui si ho uměl představit v přepychovém purpurovém odstínu, jenž by odpovídal rezidenci muže natolik mocného, aby tuto metlu pouště vedl. Na vrcholku plátěného obydlí se třepetala vlajka, na níž se černé pruhy táhly napříč přes barevné pole. Krvavě červené? Takový odstín by si mladík vybral.

Hned vedle velitelského stanu stál jeden o něco menší, i když pořád rozměrnější než příbytky odpočívajících bojovníků. Jistě je určen k ukládání kořisti, usoudil Hui, aby náčelník ihned zjistil, kdyby se některý z jeho mužů pokusil něco ukrást pro sebe. Pokud se nemýlí, právě tam musí zaměřit svou pozornost. Natáhl prst a v duchu si narýsoval cestu mezi menšími stany.

„Prosím,“ sykl Kyky. „Ještě si to jednou promysleme.“

„Jestli chceš, klidně se vrať k matce,“ usadil ho Qen ledovým tónem. „Ať ti utře dětské slzičky.“

Hui položil ruku na kamarádovo rameno.

„Teď není vhodná chvíle k ústupu, Opičko,“ zašeptal. „Máme přece na dosah ruky tu nejskvělejší kořist.“

Kykyho tvář nabyla v měsíčním svitu barvu vychladlého popela, oči upíral do prázdna. Dokáže překonat strach a udělat, co se od něj očekává? Hui si tím nebyl jistý.

Vybavil si hrůzu nahánějící výstrahu v podobě oběšených obětí tuhýků, a jako by ho do nosu udeřil zápach hnijícího masa.

Cítil, jak mu srdce buší v hrudi, a nechutný uzel ve vnitřnostech se ještě více utáhl. Když se radili ve stínu kopule otcovského domu, připadalo jim, že jeho plán nemá chybu.

„Nejsme žádní válečníci,“ vyhrkl Kyky. „Jsme blázni, co se moc smějí a padají, když se opijí, a holkám pořád říkají špatné věci.“

Má pravdu, pomyslel si Hui. Jenomže tohle je jejich jediná šance stát se někým jiným.

Chudák Kyky, pořád je z něčeho vystrašený. Huimu se mladšího kamaráda zželelo. Přece ho nemůže zatáhnout do další mizérie, jako kdyby si jich ve svém krátkém životě neužil už dost. Leželi natažení v prachu a Hui se ohlédl na Qena.

Starší bratr se zvedl na loktech, obličej rozpálený nechutí a odporem.

„Matka mi říkala, že bohové mají plán pro všechny lidské bytosti,“ prohlásil tvrdým, důrazným tónem. „Odhalují ho ne rychle jako úder blesku, nýbrž pomalu, jako když vítr postupně odvívá písek ze zasypané zlaté desky. Proto si člověk božského záměru mnohdy ani nevšimne. A právě tak si to bohové přejí. Chtějí, aby lidé neustále dávali pozor na známky jejich přítomnosti. My teď stojíme na vidlicovitě křížovatce. Jedna cesta vede k našemu osudu, druhá k místu, kde nás bohové potrestají za naši slepotu. A na této stezce by nás do nejdělsí smrti nečekalo nic jiného než dřina a utrpení.“

Hui cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku. Ano, přesně tak se cítil, i když by to sám nedokázal tak věrně a výmluvně vyjádřit, natož zabalit moudrostí Qenovy matky Isetnofret.

Qen sjel pohledem oba druhy. „Toto je naše chvíle.“

Hui přikývl. „Naše volba. Život v dřině, nebo život v radosti.“
„Můžete mi zaručit, že je to správné rozhodnutí?“ zakňou-
ral Kyky.

„Já o tom nepochybuju,“ ujistil jej Hui.

Ovšem tak blízko lupičského ležení nebylo možné popí-
rat realitu.

V ohni zapraskalo.

Vidlicovitá křížovatka. Stezka k osudu.

Hui zamžoural do oblaku dýmu a spatřil strážce schou-
leného za písečnou dunou. Zdálo se, že je sám. Proč by
jich ostatně mělo být víc? Na tuhle bandu hrdlořezů by se
přece neopovážil zaútočit nikdo s kapkou zdravého rozumu
v hlavě.

Strážce se ani nehnul, připomínal jeden z balvanů na úbočí
kopce. Nohy si přitáhl k tělu a opíral se čelem o kolena. Spal.
Bohové se na ně usmáli.

Qen se zadíval na měsíc. „Je moc světla. To jsme sem
mohli přitancovat v pravé poledne.“

„V pravé poledne by naši hostitelé nevyspávali opilost,“
namítl Hui. „Buď dnes v noci, nebo nikdy.“

Zašli už příliš daleko, aby se vrátili. Už brzy zjistí, jaký
plán si pro ně bohové připravili.

Hui se zadíval oběma druhům do očí, pak přikývl a začal
se plazit ke stanu s kořistí. Neustále sledoval spícího strážce.
Spíš vycítil, než slyšel, že ho Qen a Kyky následují.

Rozedřené lokty a kolena ho nesnesitelně pálily, ale
pomalu se plížil ke svému cíli, tichý jako duch mrtvého.
Tuhýci jsou sice opilí, ale takoví lumpové určitě spí s jed-
ním uchem nastraženým a s rukou na jílci meče.

Hui se doplazil k pruhu měsíčního stínu při okraji tábora
a počkal na své spolence. Z nejbližšího stanu burácelo hla-
sité chrápání.

Přiložil si dlaň k uchu. Musel si dávat pozor i na ten
nejmenší hluk způsobený bandity, kdyby se někdo z nich
najednou probudil.

Nastal okamžik největšího nebezpečí.

Ve spáncích mu bušila krev, když se těsně při zemi plazil kolem stanu. Táborák na konci bludiště stanových kolíků a napínacích šňůr pohasínal a okruh naoranžovělé záře se zmenšoval. Nikdo se ani nepohnul.

Za chvíli se už Hui krčil před vchodem do stanu, v němž podle jeho přesvědčení bandité přechovávali naloupenou kořist. Když se ujistil, že zevnitř slyší jen absolutní ticho, dotkl se tří kožených řemíků, jimiž byla upevněna chlopeň kryjící vstup. Hbitými pohyby všechny smyčky uvolnil.

Cítil na sobě Qenovy a Kykyho oči. V duchu se obrnil proti překvapení a odsunul chlopeň.

Temnotou ve stanu pronikl pruh tlumeného světla táboráku. Uvnitř Hui viděl uskladněné po pás vysoké koše spletené z rákosových stvolů, vedle nich množství hliněných hrnců. Jeden koš přetékal stříbrnými amulety a měděnými destičkami, třpytnými náhrdelníky se vsazenými lazurity a čelenkami zdobenými drahokamy, bezpochyby ukořistěnými od nejbohatších obětí loupeživých nájezdů. Víko jednoho hliněného hrnce sklouzlo na podlahu a Hui uvnitř spatřil obilná zrna. Ve vzduchu voněl ušlechtilý olej. Nashromážděné zboží mohli bandité vyměnit za cokoliv, po čem jejich srdce zatoužila.

Hui vklouzl do stanu, Qen a Kyky hned za ním.

Chlopeň u vchodu nechali lehce odklopenou, aby jim zář skomírajícího ohně usnadnila prohlídku, a vplížili se mezi nashromážděný lup. Qen postupoval systematicky od jednoho koše k druhému, pokaždé nadzvedl víko a nahlédl dovnitř.

Kyky se zdržoval u vchodu do stanu a nevšimal si, že na něj Hui netrpělivě mává, aby se také zapojil do pátrání. Ukázal na koš ozářený jantarovým přívitem, jenž pronikal mezi chlopněmi, téměř jako kdyby jej pro ně osvětlili bohové. Pletená nádoba stála osamocená na volném místě, podivný pohled v záplavě uskladněné kořisti.

Hui pochopil, čeho si Kyky všiml. Koš tam byl umístěn záměrně a pečlivě a vedla k němu volná cesta, aby bylo možné jeho obsah kdykoli zkontrolovat. Hui se na přítele zazubil. Kyky byl z nich tří vždycky nejchytřejší.

S rozbušeným srdcem zaváhal s rukou nad víkem koše. Snad za to mohla jeho pověřivost, ale cítil chladnou sílu vyzařující z proutěné nádoby. Na předloktích mu naskočila husí kůže a myslí mu projel záblesk děsu z toho, že by měl víko zvednout a zahledět se na předmět, jenž byl ve spojení se samotnými bohy.

Opatrně nadzvedl víko.

Nezaburácel hrom, nezablesklo se. Ale jak Hui zíral do stínů, uslyšel v hlavě podivné hlasy, jež hovořily jazykem, který sice nepoznával, ovšem vycítil z něj hrozivý význam. Tohle bylo to pravé místo.

Zašeptal modlitbu a roztřesenou rukou sáhl do koše. Konečky prstů pohladily cosi tvrdého, zabaleného v něčem, co mu na omak připomínalo nejjemnější plátno. Vtom Hui koutkem oka postřehl v hloubi koše jakýsi pohyb a s tlumeným výkřikem uskočil.

Z koše se vymrštil zvlněný obrys. Před Huim se houpala hlava kobry s roztaženou kápí, zdobenou černými a stříbrnými skvrnami, jež se ve světýlku ohně hrozivě třpytily. V široce rozevřené tlamě kmital rozeklaný jazyk, nad ním se leskly jedové zuby.

Hui ztuhl hrůzou, očarovaný pružným vlněním hadího těla. Kdysi na vlastní oči viděl umírat muže pomalou a bolestnou smrtí po jediném uštknutí těch děsivých zubů.

Kyky varovně zasykl a máchl rukou ke vchodu do stanu. Ale nejhorší bylo, že Hui mimovolně vykřikl! Byl až příliš sebevědomý a teď je všechny odsoudil k záhubě.

Odskočil a přikrčil se. Kobra se po něm vymrštila, ale smrtonosné zuby cvakly do prázdna. Hui prudce vykopl a koš se s praskotem převrátil. Had z něho vyletěl, jeho smotaný